

Gødningsbillen

Basse havde opfanget en fantastisk duft af hjortelort i nærheden. Der måtte han hen! Møjsommeligt traskede han hen over skovbunden og over en sten i solen, hvor en zebraedderkop sad med sit bytte.

“Flyt dig, din møgbille!”, råbte zebraedderkoppen og stormede forbi.

Basse trak på benleddene. Bevares, det var jo ikke forkert. Han var en møgbille.

Han vejrede i luften. Han var tæt på nu. Nedenfor stenen opdagede han endnu en lort. En rævelort. Til sin gysen kunne han skimte blågrønne glimt af skarnbassevinger i lorten. Tænk at blive knust af rævetænder. Måske var ræven stadig i nærheden, selvom han ikke kunne få øje på dens potespor. Han gøs igen og satte farten op.

Foran ham ventede et vidunderligt skue. Runde, sorte hjortelorte i en stor bunke, og ovenpå glimtede solen i de smukkeste blå **dækvinger**. En hunskarbasse sad og sugede saft fra lorten med sin suttemund. Basse sukede og nærmede sig skønheden.

“Hej,” sagde han og trippede nedenfor lorten. “Jeg hedder Basse.”

Hunnen vendte sig mod Basse og vippede med antennerne. “Hej Basse. Sikke nogle flotte dækvinger, du har.”

Basse så ned og skrabede i jorden. “Tak i lige måde,” mumlede han.

“Vil du være min **mage**?” spurgte hunnen.

Basses hjerte bankede lidt hurtigere, og han nikkede. “Skal vi grave en gang sammen?” Han kunne ikke komme i tanke om noget mere romantisk. Heldigvis så det ud til, at hun var enig. De gravede og gravede dybt ned i jorden under hjortelorten.

“Hvis du henter noget lort, så ruller jeg det sammen,” sagde hunnen og begyndte at pakke den første kugle. I toppen lagde hun et æg og dækkede det omhyggeligt til med lort.

Da de endelig havde lagt æggene med deres lortekugler ned i gangene, var Basse træt og sulten.

“Jeg kender et godt sted med rådne svampe,” sagde hunnen.

Basses mund løb i vand. “Det lyder perfekt”, sagde han, og de vandrede sammen ud i skoven.

